

Mevrouw Bumann

‘Ja, ik kom er meteen aan!’

Douwe drukt op het rode hoorntje van z’n mobiel en springt overeind. ‘Sorry Dario, ik moet snel weg. Wat ik je al zei ... mevrouw Bumann. Het gaat niet goed met haar. Ik warm de rest van het eten straks wel op.’

Meteen is hij via het gangetje naast de keuken verdwenen.

Dario is wel gewend dat zijn vader af en toe met spoed opgeroepen wordt. Leuk vindt hij het niet, maar begrijpen doet hij het wel. Hij eet in z’n eentje de rösti-gehakt verder op.

Vader heeft in zijn vrije uur tussen de middag een heerlijke ovenschotel klaargemaakt. Rösti, gehakt, eieren, kookroom, ui, prei, peper, kort gebakken groente, alles zit erin. Hij weet dat zijn Dario daar dol op is. Dario op zijn beurt heeft de schotel om vijf uur in de oven geplaatst.

Vader kwam precies thuis toen Dario de schotel uit de oven haalde. Hij heeft vanavond dienst en heeft Dario al verteld over de oude mevrouw Bumann, die snel achteruitging de afgelopen dag. Het zou maar zo kunnen dat het nu gaat aflopen ...

Douwe rijdt zo snel hij kan naar het midden van het dorp. Bij restaurant Moulin slaat hij linksaf, langs de Heilige Dreifaltigheidskapell, Horlööbinu in. Wat verderop wordt het te smal voor de auto en hij parkeert op een parkeerplaatsje aan de kant. Vlug stapt hij uit en verdwijnt tussen de dicht op

elkaar gebouwde huizen. Hij rent de stenen trap op van een van de chalets en duwt de deur open. Via het trappenhuis komt hij bij het appartement van mevrouw Bumann en belt aan. De deur gaat direct open en een vrouw verschijnt in de deuropening.

‘Ah, dokter Daman. Komt u binnen.’

‘Hoe is het met uw zus?’ vraagt Douwe, terwijl hij binnentstapt.

De jongere zus van mevrouw Bumann, Ursula, schudt verwijfeld met haar hoofd.

‘Dat vreesde ik al’, zegt Douwe, ‘anders had u me natuurlijk niet gebeld.’

Ursula gaat Douwe voor naar een kleine ruimte op dezelfde verdieping.

Mevrouw Bumann heeft dit appartement gehuurd, weet Douwe. Na het overlijden van haar man, nu alweer tien jaar geleden, wilde ze vanwege de herinneringen niet langer in hun eigen huis blijven wonen en was ze in dit appartement getrokken. Een zeer bescheiden woning. Dat had zeker niet zo gehoeven. Mevrouw Bumann is namelijk beslist niet onbemiddeld. Meneer Bumann bezat een aantal goedlopende sportzaken in de grotere steden in Zwitserland. Die heeft hij allemaal verkocht na zijn pensionering. De twee kinderen van het echtpaar Bumann wonen elders in het land en hadden geen van beiden behoefte om de zaken over te nemen.

Douwe heeft zich weleens verwonderd afgevraagd waarom mevrouw Bumann zo eenvoudig wilde wonen, terwijl ze zich financieel gezien best wat meer luxe kon veroorloven. Misschien koos ze hiervoor omdat haar kinderen ver weg

wonen en haar weinig kunnen helpen. Mia is getrouwd met een timmerman, Markus, en ze woont in de buurt van Zürich. Fabian, vrijgezel, heeft een goede baan bij een bankinstelling in Zürich zelf. Ze hebben allemaal een druk leven en bezoeken hun moeder niet vaak.

Douwe duwt voorzichtig de deur van de slaapkamer open. Mevrouw Bumann ligt roerloos in haar bed en reageert niet op Douwes binnenkomst.

De zus van mevrouw Bumann gaat achter Douwe staan. 'Ze is al een uur niet meer aanspreekbaar, dus leek het me goed u te bellen.'

'Heel goed', fluistert Douwe en hij loopt naar het bed. Voorzichtig legt hij zijn hand op de schouder van mevrouw Bumann. 'Mevrouw Bumann ...?'

Er komt geen reactie. Douwe probeert nog eens. 'Mevrouw Bumann?'

Weer geen enkele reactie.

Douwe voelt even aan het gezicht van de oude vrouw. Dan draait hij zich om en schudt zacht zijn hoofd. 'Ik verwacht niet dat dit nog lang duurt. Ik blijf hier. Zijn haar kinderen al ingelicht?'

'Ik heb Fabian aan de lijn gehad', zegt Ursula. 'Hij zou Mia en haar man inlichten. Waarschijnlijk zijn ze onderweg.'

'Vanuit Zürich?' vraagt Douwe.

Ursula knikt.

'Dan ben ik bang dat ze te laat komen ...'

Dario zit in de kamer een boek te lezen als Douwe binnenkomt. Dario ziet aan zijn vader dat het niet goed is.

‘Ze is overleden.’ Douwe loopt de kamer in en laat zich op een stoel zakken. ‘Het blijft tegen alle gevoel ingaan. Ook al ben je vijfnegentig. We zijn niet geschapen om te sterven, Dario.’

Dario zegt niets, maar hij weet heel goed wat zijn vader bedoelt. Sinds moeder is verongelukt, ziet hij dat zijn vader het moeilijk heeft bij elk sterfgeval waar hij als arts mee te maken krijgt. En dat is heel regelmatig het geval.

‘Zal ik uw rösti warm maken?’ biedt Dario aan.

Douwe denkt even na. ‘Ehm ... eigenlijk heb ik niet zoveel trek meer, maar doe toch maar. Dat is beter.’

Zo kent Dario zijn vader weer. Nuchter blijven als het nodig is.

Terwijl hij een stukje van de rösti snijdt, zegt Douwe: ‘Mevrouw Bumann heeft twee kinderen. Die zijn onderweg, maar komen dus helaas te laat. Na het overlijden heeft de zus van mevrouw Bumann hen weer gebeld. Ze reden op dat moment ergens bij Meiringen. Nog een dikke twee uur rijden dus. Ze zullen nu inmiddels over een klein uur in Saas-Grund zijn, als alles goed gaat.’

Fabian, Mia en Markus rijden over de Furkastrasse in het Rhônedal bij Fiesch. Alle drie zitten ze zwijgend in de gordels van Fabians BMW X6. Mia en Markus rijden met Fabian mee. Markus heeft alleen een werkbus voor z’n timmerbedrijfje. Daar kunnen wel drie personen in mee, maar het is lang niet zo comfortabel als deze limousine met een V8 4.4 liter onder de motorkap.

De telefoon gaat. Met een toets op het stuur neemt Fabian op. Markus en Mia kunnen meeluisteren.

‘Met Fabian.’

‘Ja, hier met Christian’, klinkt het uit de speakers alsof Christian zelf ook in de auto zit. ‘Althaus GMBH heeft het volledige bedrag ineens overgemaakt. Moet ik daar nog iets mee?’

‘Ik ben nu op weg naar m’n moeder, Christian. Die is een uur geleden overleden. Er moet wel iets gebeuren met dat geld, maar het kan wel wachten. Laat die achtentwintig miljoen maar gewoon op dezelfde rekening staan. Ik kijk er volgende week wel naar.’

‘Oh sorry Fabian. Ik wist het niet van je moeder ... Gecondoleerd.’

‘Kon je niet weten, Christian. Doe het maar gewoon zo. Het komt volgende week wel goed.’

‘Oké. Sterkte!’

Met een korte klik is de verbinding verbroken.

Achtentwintig miljoen, denkt Markus. Ik heb ze niet alle dagen in m’n portemonnee. Sterker nog, ik kan me er zelfs niets bij voorstellen. Miljoenen ... Fabian praat erover alsof het om een tas boodschappen gaat.

Hij kijkt even opzij naar Fabian. Die tuurt met een strak gezicht voor zich uit en stuurt de BMW over een rotonde bij hotel Park in Fiesch.

De levensstandaard van Fabian is heel anders dan de zijne, weet Markus. Fabian heeft nogal wat te makken. Kijk maar naar z’n auto en hoe hij over geld spreekt. Daarbij vergeleken vindt Markus zichzelf maar een arme sloeber. Goed, hij is gelukkig met Mia. Eigenlijk onbegrijpelijk dat ze voor hem heeft gekozen. Fabian en Mia’s ouders zijn ... waren welgestelde mensen. Ze leefden overigens niet in overdadige weelde. Sparen en oppotten was een belangrijk devies bij de Bumannen.

Wat dat betreft is Fabian geen echte Bumann, denkt Markus. Die heeft een heel goede job, maar hij heeft zijn leefstijl daar ook behoorlijk op aangepast.

Markus werpt nog een blik opzij. Fabian bestuurt de auto met één hand. Van zijn andere hand bijt hij nagels.